

Krever modige politikere

SVS ESPEN EDVARSDEN skrev onsdag 30. november et leserinnlegg hvor undertegnedes engasjement for økt lokaldemokrati ble trukket i tvil. Edvardsen mener at å fjerne Fylkesmannen som embete er å kaste Bergens befolkning til ulvene, i dette tilfelle grådige utbyggere og griske byråder som ødelegger området i Sædalen.

Bergen har bruk for entreprenører som er villige til å satse på ambisiøse utbyggingsprosjekter – som for eksempel i Sædalen. Likevel trenger private utbyggere klare retningslinjer fra politikere med mot til å prioritere. Byrådet selv har et mål om at 80 % av all utbygging skal foregå i fortettingsområder, noe som vil redusere transportbehovene, kutte utslippene og minske bilkøene. Det målet er vi langt unna.

De demokratiske utfordringene i arealpolitikken i Bergen bunner i politikere som ikke tør følge opp sine egne løfter. Sædalen er et eksempel på svak styring og manglende visjoner – ikke på manglende lokaldemokrati. Når byrådet vingler i reguleringene og gir dispensasjoner i øst og vest, er det til skade både for byutviklingen og for den forutsigbarheten vi trenger.

JULIE ANDERSLAND,
GRUPPELEDER FOR VENSTRE I BYSTYRET

Dårlig klimadebatt

NORSK KLIMADEBATT er sterkt politisert. Klimaforsker Sigbjørn Grønås illustrerer det i sitt innlegg i BT 09.12.11. Gjennom en sort-hvit fremstilling er man enten venn eller fiende av miljøet. Så enkelt er det ikke. Grønås er åpenbart misfornøyd med at Frp ikke vil gjennomføre nasjonale klimatiltak som er kostbare og har liten effekt. Hans konklusjon er at Frp ikke bryr seg i det hele tatt. Han har mange i sine premisser. Frp er ikke imot å bruke penger på klimatiltak i Norge, slik Grønås hevder. Vi er derimot imot å bruke milliardbeløp på nasjonale tiltak som har liten virkning. Slike prosjekter er kun symbolske, men åpenbart svært viktig for Grønås og miljøbevegelsen.

Grønås bør svare på følgende: 1. Dersom Norge skal bruke 25 mrd. kroner til å bygge ett fullskala CO₂-reanseanlegg (tilsvarende antatt pris på Mongstad-prosjektet) – bør vi da rense 1–2 mill. tonn CO₂ fra verdens reneste gasskraftverk på Mongstad, eller 26 mill. tonn CO₂ fra et nytt kullkraftverk i Sør-Afrika, som Norge delfinansierer gjennom Verdensbanken.

2. Dersom norsk gass skal brukes til aluminiumsproduksjon – bør aluminiumsverket bygges nær gasskilden i Norge eller langt borte i et annet land? Skal man være opptatt av miljøet på Grønås sine premisser, må man prioritere rensing på Mongstad og bygge aluminiumsproduksjon i et annet land, for da kuttes norske CO₂-utslipp. Mitt svar er det motsatte, fordi jeg er opptatt av globale CO₂-utslipp. Så kan Grønås tenke seg om hva som er viktigst.

KETIL SOLVIK-OLSEN, FINANSPOLITISK
TALSMANN, FRP

I en stort oppslått reportasje i BT 4. desember om tannhelsetjenesten, med tittelen «Lommeboken avgjør», får avisen vist uheldige konsekvenser av at loven om tannhelsetjenesten ikke omfatter hele befolkningen.

Økonomien styrer tannhelsen

TANNHELSE

Gunda Falao Sparre,
leder for LOP Bergen og omland

LOP BERGEN OG OMLAND (Landslaget for offentlige pensjonister) er glad for at BT har tatt opp denne saken. Selv om også unge voksne (over 18 år) faller utenfor loven i dag, er vi i LOP naturlig nok spesielt opptatt av situasjonen for de eldre.

I dag er det slik at bare de eldre som er innlagt i helseinstitusjon eller som mottar hjemmesykepleie, har krav på jevnlig kontroll og behandling av tennene. Men det er bare de sykeste som da kommer inn under lovens bestemmelser, og for mange av dem kan det være for sent til å hindre tannsykdommer og -skader.

DE FRISKE ELDERE har ikke krav på jevnlig kontroll av tennene gjennom tannhelsevesenet. Dermed blir det den enkeltes økonomi som avgjør om man ser seg råd til å gå til tannlegen eller ikke, slik BT påpeker i reportasjen.

Mange pensjonister ser seg ikke råd til å oppsøke tannlegen i frykt for at tannlegeregningen blir så stor at den knekker økonomien deres. Dermed får de heller ikke forebygget tannskader, for eks. tannkjøtt sykdommer.

NÅR DET GJELDER KONTROLL av tilstanden i resten av kroppen, er det jo slik at vi bare betaler en liten egenandel når vi oppsøker lege, og dersom utgiftene gjennom året til legebesøk og ev. medisin blir større enn en viss sum, så får man utgiftene refundert gjennom Nav.

LOP mener at det burde være

TENNER: Det burde være en egenandelsordning som ved legebesøk også for tannhelsetjenesten – man kunne begynne med pensjonistene, som har fått reduserte inntekter i forhold til tidligere. I tillegg kunne man ha en ordning for de yngste voksne, for eks. gruppen 18–25 år.

FOTO: ODD E. NERBØ

en slik ordning med egenandeler og fribeløp også for tannhelsetjenesten, og at man kunne begynne med pensjonistene ettersom de har fått reduserte inntekter i forhold til da de var i arbeid. (I tillegg kunne man laget en ordning for de yngste voksne, for eks. gruppen 18–25 år.) Ved en slik ordning ville man unngå at økonomien avgjorde hvem som fikk tennene sine godt tatt vare på og hvem ikke.

ET ANNET FORHOLD som LOP er opptatt av, og som nevnes bare knapt i BTs artikkel, er at det er fylkeskommunen som er ansvarlig for at tannhelseloven blir fulgt. Men fordi det er den

enkelte kommunen som er ansvarlig for sykehjem og hjemmesykepleie, blir det kommunens ansvar å se til at de eldre i institusjon og de som mottar hjemmesykepleie, får den oppfølgingen av tannhelsetjenesten som de etter loven har rett på. Ikke minst informasjon om den rettigheten de har. Ikke alle eldre og pårørende er klar over denne lovbestemte retten.

Alle kommuner har eldreråd som skal gi råd til kommunen om saker som angår eldre. LOP har representanter i flere eldreråd. Våre representanter vil bl.a.

ha søkelys på hvorledes kommunen ivaretar ansvaret for at de eldre i institusjon og de som får hjemmesykepleie får informasjon om sine rettigheter etter Lov om tannhelsetjenester og at rettigheten blir fulgt opp.

De friske eldre har ikke krav på jevnlig kontroll ...

LA OSS HÅPE at lov om tannhelsetjeneste snart kan omfatte flere grupper enn i dag, nå da også avisene har satt søkelyset på uheldige konsekvenser av at loven i dag bare omfatter en liten del av befolkningen.

EØS hindrer ikke god kunnskapsutvikling

EU

Katrine Moland
Hansen, NHO Brussel

I EN KRONIKK i BT 30.11. skriver Tor Halvorsen, UiB, at EØS hindrer god kunnskapsutvikling i Norge. Ifølge Halvorsen medfører vårt forsknings- og utdanningssamarbeid «en nedbygging av det solidaritetsprosjekt som Europa og Europas demokrater er mest kjent for.» Etter mitt syn vitner norsk deltakelse i EUs programmer om det motsatte.

En ting er at Halvorsen tar feil når han knytter norsk deltakelse i EUs utdannings- og forskningsprogrammer til EØS-avtalen. Norge deltar gjennom vedtak i Stortinget og ikke gjennom «EØS-tvang». Det deltar en rekke land som verken er medlemmer i EU eller EØS, deriblant Sveits, Tyrkia og Kroatia. Det er også lite relevant å sette

deltagelse i EU-programmene opp mot deltakelse i UNESCO. Tvert imot er UNESCO og EU viktige samarbeidspartnere og EUs medlemsland deltar også i UNESCO-samarbeidet.

DET STEMME heller ikke at EU har som mål «å skape et hegemoni for EUs måte å organisere kunnskapspolitikken på». EU bygger på nærhetsprinsippet, som innebærer at oppgaver som best kan løses av medlemslandene, blir overlatt til dem. Dette gjenspeiles tydelig i forslaget til nytt forsknings- og innovasjonsprogram som ble presentert forrige uke, Horizon2020.

EUs satsningsområder er utfordringer av europeisk eller global betydning som det kreves internasjonalt samarbeid for å løse, samtidig som forskningspolitikk, i likhet med utdanningspolitikk, i all hovedsak defineres nasjonalt.

HALVORSEN KRITISERER «EUs ensidige fokus på innovasjonsøkonomien». Det er riktig at de nye utdannings- og forskningsprogrammene vektlegger konkrete resultater for å oppnå en bærekraftig og inkluderende økonomisk vekst som bidrar til å styrke europeisk konkurransevne og skape nye arbeidsplasser.

I DEN SITUASJONEN Europa befinner seg i, er ikke dette så rart. Med en arbeidsledighet nærmere 10 prosent og ungdomsledighet i overkant av 20, behøver Europa innovasjoner for ny vekst. Programmene er ikke forbeholdt forsknings- og utdanningsinstitusjoner, enkeltforskere eller studenter. Bedrifter er også en viktig målgruppe, særlig de små og mellomstore. Bedriftenes deltakelse er helt avgjørende for å løse de store utfordringene Europa nå står overfor.

EVALUERINGEN AV norsk deltakelse i EUs 6. rammeprogram, som ble laget av NIFU-STEP på oppdrag fra Kunnskapsdepartementet, viste at norske deltakere fikk tilgang til kunnskap til en verdi av 13 ganger den norske kontingenten. Kan Halvorsen vise til lignende statistikk for alternativene han nevner?

Så langt er EU det beste alternativet for omfattende utdannings- og forskningssamarbeid. Kontingenten Norge betaler utgjør en begrenset andel av våre totale investeringer i forskning og utdanning. I en tid preget av økonomiske vanskeligheter, klimautfordringer og arbeidsledighet trenger vi mer samarbeid, ikke mindre. Norge bør bidra med kompetanse og ressurser slik at vi også kan ta del i å løse disse utfordringene. Noe annet ville være usolidarisk!